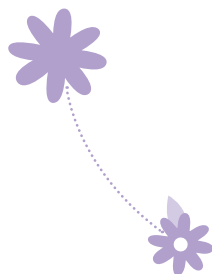

Den D!

Vzduch byl toho rána svěží. Na obloze svítily poslední hvězdy, ale z východu se už o slovo hlásil nový den a ptáčkové zahájili svůj ranní koncert. Kráčely jsme s Dorkou dlouhým vjezdem ke stáji. Uprostřed dvora stál velký stříbrný transportér se spuštěnou nástupní rampou osvětlenou reflektorem nad stájovými vraty a já jsem najednou znervózněla při představě, že po té rampě za chvíli povedu svého koně. Dnes nastal den, kterého jsem se nemohla dočkat od okamžiku, kdy se mě před dvěma měsíci ve stájové uličce zeptal náš učitel jezdeckví pan Weyer, jestli vlastním jezdeckou licenci: měla jsem se totiž s Won Da Piem zúčastnit svého prvního turnaje v životě a rovnou v kategorii Z a L. Přitom nešlo o jen tak ledajaký turnaj, nýbrž o velkou velikonoční cenu v Bischofsheimu.

„Úplně se třesu,“ přiznala jsem své nejlepší kamarádce. „Ale taky se strašně těším!“

„Závidím ti!“ odpověděla Dorka. „Příští turnaj už pojedu taky.“

Dorka si před několika týdny zlomila ruku a nemohla proto nějakou dobu jezdit a trénovat, ale i přesto měla s Cornadem, jejím běloušem, startovat v kategorii A. Před třemi dny však oznámila, že ji ruka pořád ještě bolí a po poradě s rodiči se rozhodla na turnaji tentokrát raději nezávodit. Celkem mě to překvapilo, Dorka byla vždycky ctizádostivější než já a na svůj první turnaj se tolik těšila.

„Doufám, že do té doby už bude tvoje ruka v pořádku,“ řekla jsem. „Ale jsem fakt ráda, že i tak jedeš s námi a pomůžeš mi.“

„Přece bych si nenechala ujít tvůj první start na turnaji!“ usmála se na mě Dorka. „Potřebuješ někoho, kdo ti pomůže donést domů všechny poháry.“

„No, výhra mi asi nehrozí. Přijede tam spousta závodníků s obrovskými zkušenostmi. Mně bude stačit, když projedu cílem a neudělám s Wondym žádnou ostudu.“

Neříkala jsem ale úplnou pravdu. Potají jsem si už mnohokrát představovala, jak rozhodčí při vyhlásování vítězů dekoruje Won Da Pieho zlatou kokardou a já s nenuceným úsměvem cválám čestné kolečko. Ale o těchto představách jsem se nezmínila ani své nejlepší kamarádce, která o mně jinak věděla skoro všechno.

Won Da Pie, který stál v jednom z venkovních boxů, vyčítal mou přítomnost i ve tmě a hlasitě zaržál. Vždy, když mě takto radostně vítal, mě zalila vlna štěstí, i když můj bratr tvrdil, že se Wondy neraduje ze mě, nýbrž z mrkve, kterou jsem mu pokaždé přinesla.

„Hned jsem u tebe!“ řekla jsem Wondymu.

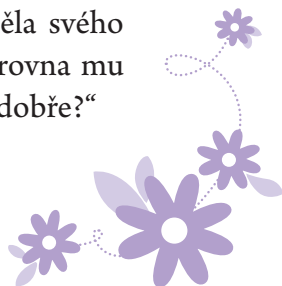

Ještě před rokem jsem se cítila jako ustrašený zajíček. Už dva dny před skokovou hodinou mi přestalo chutnat a do stáje jsem vstupovala s roztřesenými koleny, jako kdybych šla na popravu. Zatímco Dorka se na každou hodinu těšila, mně se pokaždé dělalo nevolno. Nikdy bych to nepřiznala, ale šíleně jsem se bála, že budu muset jezdit školní koně jako byl Hanko, Farina nebo záludný Flocki, kteří uměli opravdu solidně vyhazovat a také to s oblibou dělávali. Náš bývalý učitel jezdeckví o mých obavách věděl, a proto mi většinou přidělil mé oblíbené, mírnější koníky Goldiho, Tanju nebo Liesbeth. Alex, syn druhého předsedy našeho spolku, který také občas vedl hodiny, třeba když pan Kessler někam odcestoval nebo byl nemocný, mi naopak s oblibou dával školní koně, z nichž jsem měla opravdu strach.

Těch obav jsem se dokázala zbavit až s Won Da Piem, s nímž jsem se v posledních měsících naučila neuvěřitelně mnoho. Tento hnědý valach byl velmi temperamentní a citlivý, a i když jsem z něj mnohokrát spadla, cítila jsem k němu důvěru. Když mi ho naši koupili a já jsem měla na jedinou možnost jezdit každý den, přestala jsem se skákání bát. Ba co víc, překonávání překážek jsem si zamilovala, protože můj koníček skákal fantasticky a trpělivě snášel i mé občasně chyby. Již několik měsíců jsem tak měla pokoj od nočních můr, které mě dříve dost často pronásledovaly.

S Dorkou jsme vstoupily do stáje.

„Dobré ráno!“ pozdravila nás Katy, která měla svého ryzáka Asseta přivázaného ve stájové uličce a zrovna mu z jeho ohonu vyčesávala slámu. „Tak co, spala jsi dobře?“

Měla už na sobě své bílé rajtky, ale aby si je neumazala, navlékla si přes ně růžové sportovní kalhoty.

„Ahoj,“ odpověděla jsem na pozdrav. „Jasně, jako špalek.“

Katy Richterová a její bratr Sven trénovali s naším novým učitelem jezdeckví už v jejich bývalé stáji. Když pak začal pan Weyer v lednu pracovat u nás v jezdeckém spolku v Bad Sodenu, přešli také oni s jejich koňmi Assetem a Star Appealem sem k nám. Na začátku jsem ty dva sourozence nemohla vystát. Chovali se naprosto arogantně a v naší stáji pomlouvali všechno, co jsme my ostatní měli tolik rádi. Jejich matka, které Dorka tajně udělila přezdívku „generálka“, se neustále snažila vydobýt pro své dětičky všelijaké extra výhody. Jednoho dne jsem však Katy překvapila na dámských toaletách – seděla tam na zemi se slzami v očích a já jsem tehdy pochopila, jak je tahle holka ve skutečnosti nešťastná. Neměla žádné přátele a nenáviděla matčinu neustálou a přehnanou péči, za kterou ji neměl rád skoro nikdo. Tehdy jsem Katy navrhla, aby se s námi zúčastnila pochodu městem, a nakonec jsme ještě v den otevřených dveří předvedly společně s Thierrym skokové vystoupení na koních. Přišla také na jednání městské rady, na němž se rozhodovalo o osudu naší stáje! Od té doby byla jako vyměněná a my jsme si uvědomili, že je to vlastně docela milá holka. Její bratr Sven, jemuž jsme říkali Draco, neměl jezdeckví nikdy v lásce, a tehdy konečně našel odvalu to své matce přiznat. Když pak Richterovi hledali pro Svenova koně „Schtariho“ náhradního jezdce, doporučila jsem jim Šimona Orthmanna.

Šimona! Srdce se mi rozbušilo pokaždé, když jsem si na něj vzpomněla.

„Tak tady jste! Dobré ráno!“ Ze sedlářny přicházela matka generálka s hrnkem kávy a mrkla na hodinky. „Za půl hodiny musíme nakládat.“

„Jasně, my si pospíšíme,“ řekla jsem.

Veškeré jezdecké potřeby a naše turnajové oblečení jsme s Katy odnesly do transportéru už včera večer, takže ráno stačilo jen vyčistit a naložit koně. Katy, která jezdila na turnaje řadu let, nás přes internet přihlásila na naše jízdy.

Když jsem otevřela dveře boxu Won Da Pieho, začal odfrkovat a štouchat do mě. Navlékla jsem mu ohlávku, kterou jsem koupila speciálně pro jízdu na tento turnaj. Jeho krásné tmavé oči po mně lišácky pokukovaly.

„Co myslíš, chápe, že je dnes výjimečný den?“ zeptala jsem se Dorky.

„Sto procentně!“ přikývla moje kamarádka. „Viděl nákladák a určitě taky cítí, jak jsi nervózní. Kromě toho jsme mu včera zaplétaly hřívu.“

„Doufám, že jeho nakládání proběhne v klidu a neztropí u toho žádnou scénu!“ Vyvedla jsem koně z jeho boxu do kovářské uličky, tam jsem ho přivázala a sundala z něj deku. Dorka ještě překontrolovala copánky. Všechny vydržely v neporušeném stavu.

„Aspoň že se dnes v noci dobře vyspal,“ konstatovala jsem. „Má ocas plný slámy.“

Ještě jsem Won Da Piemu vykartáčovala srst, která stihla po nedávném stříhání zase povyrůst a krásně se mu

leskla. Potom jsem mu oškrábala kopyta, namazala je a pokusila se mu připevnit podložky pod tmavě modré bandáže, ale nějak se mi nedařilo. Můj koník nechtěl chvíli postát. Za pár minut jsem byla zpocená jako myš.

„Tohle nezvládnou,“ povzdechla jsem si a rukou si shrnula vlasy z tváře. „Do háje!“

„Počkej, pomůžu ti.“ V kovářské uličce se zničehonic objevila matka generálka. Poklepala Won Da Pieho po krku a odvázala ho. „Drž ho pevně.“

Poslechla jsem a s údivem sledovala, jak rychle a zručně Katyina matka umí bandážovat. Dokázala prostě všechno a v porovnání s ostatními navíc v polovičním čase.

„Tak. Teď už se nezraní, kdyby sebou v transportéru nějak házel.“

Podívala se na mě a v jejím obličejí jsem postřehla výraz nelibosti.

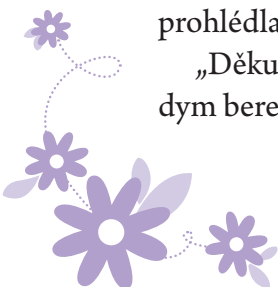
„Šarloto, vypadáš zanedbaně,“ pronesla a já jsem se v ten moment cítila jako nějaká malá ušmudlaná holka na písčce. „Pojď, zapletu ti cop.“

Dorka se ušklíbla a otočila se k nám zády. Katyina matka popadla kartáč a rozpustila mi culík, který už ovšem jako culík dávno nevypadal. Několikrát mi energicky pročísla vlasy a než bys řekl švec, měla jsem cop zapletený.

„Au!“ protestovala jsem. „Mám to moc utážené! Nemůžu skoro pohnout obočím.“

„To ani nemusíš,“ odvětila matka Katy, kriticky si mě prohlédla a spokojeně se pousmála.

„Děkuji,“ zamumlala jsem. „Je od vás milé, že mě s Wondym berete na turnaj. A kvůli nám musíte vyrážet tak brzy.“

Moje A – skoky totiž začínaly už v devět hodin, zatímco Katy měla závodit až ve dvě odpoledne.

„To je v pořádku. Teď ještě přes koně přehod' odpocovací deku, zapni spony a můžeme nakládat,“ prohlásila a energicky odkráčela.

„Šarloto, vypadáš zanedbaně,“ pitvořila se Dorka hned, jak se matka generálka dostala z doslechu. „Fakt už to přehání! Já bych si od ní teda cop udělat nenechala!“

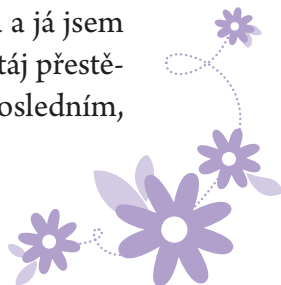
Pohodila hlavou a zatvářila se dost opovržlivě.

„No, v porovnání s Katy vypadám opravdu trochu neupraveně,“ uznala jsem a přehodila přes Won Da Pieho pěknou šedivou deku, rovněž nově koupenou. „Fakt nechápu, jak to dělá, že vypadá vždycky tak perfektně! Mně stačí vejít do stáje a hned mám špínu za nehty a ušmudlané oblečení.“

„Šimonovi se líbíš i tak,“ odvětila Dorka a já jsem hned zas ucítila příjemné teplo u srdce. „Hlavně si od ní nenech do ničeho kecat!“

V hlasu své kamarádky jsem postřehla náznak pohrdání, ale nechala jsem to plavat. Cop, který mi matka generálka zapletla, se mi popravdě docela líbil a přála jsem si být šikovnější, abych si podobné účesy dokázala dělat sama. Ten můj věčný culík už byl dost nudný.

Venku se mezitím rozednilo. Ptáčci šveholili a v chladném dubnovém ránu stoupala z hromady hnoje pára. Z blízkého lesa byla cítit neopakovatelná vůně tolik typická pro jarní dny. Ta vůně se v průběhu roku měnila a já jsem si uvědomila, jak moc budu les postrádat, až se stáj přestěhuje na druhý konec města. Toto jaro mělo být posledním,

které jsme tu s našimi koňmi trávili. Na konci roku se měla dostavit nová stáj. Sem pak přijedou bagry, aby po více než šedesáti letech starou stáj zbouraly a udělaly tak místo obytným blokům.

Když jsem vyšla z kovářské uličky, před stájovými vraty stál vedle paní Richterové taky pan Weyer.

„Tak ať se vám dnes daří! A myslí na to, co jsem ti říkal. V první soutěži se hodnotí styl,“ připomněl mi. „Přijedu do Bischofsheimu odpoledne na elko.“

Katy vyvedla Asseta ze stáje. Její ryzák uvolněně kráčel vedle ní a s naprostou samozřejmostí pak vystoupal po příkré nástupní plošině tak, jak to udělal již mnohokrát předtím. Také jízda transportérem pro něj dávno nepředstavovala žádné dobrodružství. Zato Won Da Pie zahrál dle očekávání pěkné divadlo: hlasitě řehtal a vzpíral se, až od jeho podkov odskakovaly jiskry, a já jsem za ním hopsala jako nějaké motovidlo. Asi vycítil, jak moc jsem nervózní.

„Hoho, jen klid!“ snažila jsem se mého koníka zklidnit, ale bez výsledku.

„Dovol, zkusím to sama,“ řekla matka generálka a vzala mi z ruky vodítko. Několikrát za něj energicky zatahla a Won Da Pie si hned vzpomněl na své dobré vychování. V tu ránu byl klidný jako beránek. Z nastupování do vozu jsem už měla také předem obavy, ale než jsem si je vůbec stačila uvědomit, jeho podkovy už poslušně klapaly vedle Katyiny matky vzhůru po rampě. Katy za ním zaklapla dělicí příčku a do příslušného otvoru zastrčila kovovou závlačku.

„Tak a můžeme jet.“ Paní Richterová mého koně přivázala a s Katy pak opustily nákladní prostor. Společně s panem Weyerem pak ještě vysunuli nástupní rampu.

„Pojďte, děvčata, nastupovat! Jedeme!“ Matka generálka párkrát tleskla do dlaní a my jsme poslušně vyšplhaly do kabiny. Za chvíli jsme už po příjezdové cestě ze stáje mířili směr Bischofsheim.

